

Закордонні Частини
Організації Українських Націоналістів

У. Кер. С.
II 2 113

Четверта Конференція ЗЧ ОУН

LIBRARY
of
Ukrainian Publishers
Ltd.

1 9 5 3

1KB-545

Воля народам!

Воля людині!

IV. Конференція
Закордонних Части
Організації
Українських Націоналістів

LIBRARY
of
Ukrainian Publishers
Ltd.

Червень 1953

Inv. 545

IV Конференція ЗЧ ОУН, що відбулася в червні 1953 р., дала оцінку положення української визвольної справи на тлі загальної політичної ситуації, та схвалила напрямні політики й діяльності ОУН за кордоном.

IV. Конференція ЗЧ ОУН, вшановуючи пам'ять поляглих на полі слави й замучених за волю України, висловлює свій подив героїчній боротьбі українського народу проти большевицького поневолення на Рідних Землях та клонить голови перед самопосвятою і хоробрістю революціонерів ОУН-УПА й усіх невідомих борців за визволення.

Конференція шле своє гаряче привітання в. о. Голові Проводу ОУН полк. В. Ковалеві, цілому Проводові ОУН на Українських Землях, усім Дружям-членам ОУН й усьому революційному активові, Головному Командуванню УПА, бійцям і командирам, та Українській Головній Визвольній Раді, Конференція ЗЧ ОУН бажає нашим незламним борцям-революціонерам витривалості і сили даліше перемагати всі переважкі труднощі боротьби проти тиранії, якої не ба-

чив досі світ, та вірить, що спільним зусиллям всього народу досягнемо нашої мети.

З бункрів українського підпілля, від героїських змагань українського народу проти тиранів, промінює в цю епоху великих переслідувань за правду віра в справедливість, свободу і добро, за які на вітарі Батьківщині приносяться найбільші жертви.

Ця віра підпільної України кріпить нас на чужині, відорваних від Рідної Землі, і причиняється до перемоги шляхетних цінностей і ідей у світі.

Учасники Конференції ЗЧ ОУН, як нерозривна частина єдиної революційної ОУН, зобов'язуються — згідно інтенцій Воюючої України — присвятити більше, як досі, уваги підтримці визвольної-революційної боротьби України, щоб полегшити тягар революційного активу Рідних Земель.

Це буде найкращим вшануванням закордонним активом 25-річчя ОУН.

IV Конференція ЗЧ ОУН закликає українське громадянство на чужині зосередити всю свою увагу на підтримку боротьби в Україні й акцію серед західних суспільств у її користь та поборювати в західному світі всіма можливими заходами большевизм і його п'яті колонії. Не зважаючи на актуальні

труднощі ситуації, умовини для української справи стають щораз сприятливіші, бо наш ворог, Москва і її большевизм, що є тепер єдиним окупантом України, став ворогом усього людства.

IV Конференція ЗЧ ОУН висловлює свою солідарність з антибольшевицькими організаціями боротьби поневолених та безпосередньо загрожених большевизмом народів Європи та Азії, а зокрема з народами АБН.

IV Конференція ЗЧ ОУН вітає безкомпромісову поставу південних корейців та їхні намагання вести непримиренну боротьбу за незалежну, об'єднану корейську державу.

IV Конференція ЗЧ ОУН відмічає з особливою увагою повстання німецького робітництва і масовий спротив німецького народу проти большевицького поневолення в східній Німеччині, що скріплює, спертий на власні сили, антибольшевицький фронт.

IV Конференція ЗЧ ОУН апелює до західних політичних чинників взяти до уваги сучасний стан у ССРСР, який заіснував наслідком визвольної боротьби поневолених націй, і включитися активно в поборювання большевицької системи, не даючи змоги большевизмові внутрішньо сконсолідувати своїх сил.

ПОСТАНОВИ ІV КОНФЕРЕНЦІЇ ЗЧ ОУН

І. ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА

1. ОУН веде свою визвольну політику. В концепції революційно-визвольної боротьби українського народу власними силами, незалежно від зовнішніх сил і міжнародних констеляцій, покладаючися на власну дієспосібність визвольно-революційного руху. ОУН вважає відношення сторонніх сил і міжнародну ситуацію за фактори змінні, які можуть мати для нашої боротьби тільки допоміжне значення.

2. Наша політична робота на зовнішньому відтинку має наступні головні цілі:

а) досягти визнання і прийняття вільним світом нашої концепції побудови Сходу Європи і підсоветської Азії в протилежності до всіх протиставних Україні концепцій, зокрема до московсько-єдинонеділимських;

б) змагати до визнання і респек-

тування іншими народами національно-визвольної боротьби українського народу і значення її потенціалу на майбутнє;

в) приєднувати союзників до противімосковської боротьби.

3. Конференція ЗЧ ОУН одобрює теперішній напрямок і зміст зовнішньополітичної роботи П ЗЧ ОУН, та підтверджує, як дальше актуальні, зовнішньополітичні постанови III. Конференції ЗЧ ОУН.

В доповненні до них відмічає зокрема потребу наступного:

а) всесторонньої розробки нашого позитивного плану побудови майбутніх взаємовідносин, зокрема чорноморського комплексу націй, як одного з важливіших в українській зовнішній політиці;

б) розгорнути нашу зовнішньополітичну акцію на Далекому, Близькому і Середньому Сході та зокрема в Туреччині, з якою добросусідські взаємини мають значення, як для української визвольної боротьби, так і для майбутніх взаємин поміж Українською і Турецькою Державами.

На Близькому і Середньому Сході і Південній Азії, що вміщає половину всього вільного людства, помітні неутраційні і москофільські впливи. У

зв'язку із своїм людським і економічним потенціалом та геополітичним положенням, ці країни відіграють важливу роль в антибольшевицькій боротьбі. Поширювання ідеї розвалу російської імперії й викривання небезпек советської агресії для цього простору має особливе значення, для нашої антибольшевицької акції і політики.

4. Підтримуючи АБН, як координаційний осередок революційних організацій, Конференція ЗЧ ОУН вважає, що є потрібне присвятити більше уваги співпраці з цими організаціями по лінії крайової боротьби.

АБН трактуємо як організаційно-політичне оформлення спільного фронту революційно-визвольних рухів й організацій різних народів. Істотним моментом є узгодженість цілей — побудова самостійних національних держав, спільність шляху, безкомпромісова революційна боротьба з російським більшевизмом і політична динамічність. Натомість момент репрезентації всіх політичних сил даних народів в побудові і політичній роботі АБН не має значення.

5. Скріпити розпропагування серед західного світу не тільки самого факту боротьби України, але не менше і тих ідей і процесів, що ними сильна українська визвольна боротьба і які дають їй

відпорність на московсько-большевицькі розкладові ідеї.

6. Необхідно скріпити наукову розробку і пропаганду сучасної боротьби та проєкції майбутнього після її завершення. Рівнож являється необхідним наукове опрокидування русофільської західньої історіософії і взагалі русофільсько зорієнтованої науки в східніх справах на Заході та з'ясування в правдивому світлі проблеми сходу Європи і підсоветської Азії.

7. Конференція ЗЧ ОУН рекомендує скріпити по всіх теренах акцію на профспілковому відтинку, в аспекті зовнішньополітичної роботи, що дасть ширшу змогу поборювати комунізм на найболючішому для нього фронті і прихилювати для української визвольної справи важливий чинник у політиці кожного народу на Заході.

8. Необхідно поширити співпрацю із діячами й установами західнього світу, які ставляться прихильно до наших ідей та скріплювати їх позиції та впливи.

9. В оцінці положення української визвольної справи у міжнародній політиці IV Конференція ЗЧ ОУН зокрема відмічає, що:

а) уряди західніх великодержав ще далі не піддержуть концепції розчле-

нування СССР на самостійні національні держави, ані своєю декларативною, ані практично-дієвою політикою;

б) істота визвольних змагань України і їх значення для світової боротьби з большевизмом та для укладу політичних сил у світі мусять уже бути настільки відомі керманичам політики західніх великодержав, що засадничі помилки на цьому відтинку не випливають з самої непоінформованости;

в) співпраця деяких західніх політичних чинників з недавніми большевицькими коляборантами і квіслінгами різних народів та негування дійсних репрезентантів цих народів є доказом, що ці кола шукають співпраці з агентурними елементами, а не з політичними контрагентами.

10. Т. зв. психологічна війна західніх держав, зокрема США, з большевизмом, ведеться тепер тільки в плані обмежених, тактичних цілей західньої політики і немає в ній серйозного влучення цілей визвольних змагань поневолених Москвою народів. В такій ситуації недоцільно революційно-визвольному рухові зв'язувати свою самостійницьку політику і протибольшевицьку дію закор-

доном з пропагандивними й іншими акціями т. зв. психологічної війни.

11. Т. зв. Координаційний Центр Антибільшевицької Боротьби (КЦАБ), організування і підтримання його «Американським комітетом боротьби проти більшевизму», є акцією протиставною цілям української визвольної боротьби, запереченням права на суверенність української нації і інших поневолених Московою народів та може вплинути негативно на антибільшевицьку боротьбу, намагаючись розбивати самостійницький фронт національних груп на чужині, що в своїх наслідках може вийти на користь більшевизмові.

Конференція ЗЧ ОУН відкидає й засуджує намагання в цьому напрямі, як протилежні волі українського народу і шкідливі світовій боротьбі проти більшевизму й російського імперіялізму та повністю одобрює становище Проводу ЗЧ ОУН й акцію проведену ним проти КЦАБ.

Нашу принципову безкомпромісову лінію у засадничих справах визвольної самостійницької політики трактуємо як сталу, незмінну настанову. Відкидаємо трактування принципів справ української самостійницької політики як предмет тактичних ходів і торгів.

II. ПОЛІТИКА І ДІЯЛЬНІСТЬ НА ВНУТРІШНЬО-УКРАЇНСЬКОМУ ВІДТИНКУ

12. Політика ЗЧ ОУН на внутрішньо-українському відтинку на еміграції полягає в тому, щоб розбудувати і закріпити закордоном власними українськими силами й засобами міцну, допоміжну, запільну базу, морально-політичну, кадрову, оперативну і матеріальну для продовження і підсилювання революційної боротьби у Батьківщині, незалежно від її затяжності.

13. Провідною напрямною всієї діяльності клітин і членів ОУН на внутрішньо-українському відтинку на чужині є: спрямовувати увагу, думки і дії української еміграції до України, до життя й подій у Батьківщині, до співдії і піддержки сучасної визвольної-революційної боротьби українського народу.

Для того ЗЧ ОУН: розвивають і поширюють серед українців на чужині націоналістичні ідеї, концепцію української визвольної революції, відомості про життя і розвиток подій на Українських Землях, зокрема про протибільшевицьку боротьбу націоналістичного підпілля.

Політично-організаційною роботою та системою різних акцій ЗЧ ОУН мають надалі поширювати круг активних симпатиків нашого руху і мобілізувати їх

до активної піддержки революційної, протимосковської боротьби.

14. В роботі ЗЧ ОУН на внутрішньо-українському відтинку зобов'язують такі напрямні:

а) внутрішньо-політичну роботу серед еміграції трактуємо як засіб мобілізації до визвольної боротьби;

б) ЗЧ ОУН є ініціатором політичної дії передусім на фронті проти різних форм російського імперіялізму;

в) ЗЧ ОУН продовжують боротьбу з впливами і різною роботою большевицької агентури, явних і замаскованих комуністів та їх попутчиків серед української еміграції;

г) ЗЧ ОУН ініціюють на чужині співдію із самостійницькими силами інших поневолених народів для спільного фронту проти большевицького і російського імперіялізму всіх видів;

ґ) ЗЧ ОУН реагують на виступи й потягнення політичних середовищ і груп тоді, коли йдеться про протиставлення шкідливим ідейно-політичним тенденціям;

д) ЗЧ ОУН не ставлять собі за ціль опанувати цілість громадсько-суспільного життя, але впливати на нього своїм ідейним змістом.

15. ОУН на закордонних теренах у своїй політичній роботі й поставі зберігає свій питомий характер частини революційно-визвольної організації, відповідно до завдань і до ролі ОУН на Українських Землях.

ЗЧ ОУН за своїм змістом, характером і дією відрізняються від інших українських політичних чинників і угруповань та стоять у ідейно-політичному змагу з ними. Але ЗЧ ОУН не будуть займатися самим існуванням, характером і маловажними виступами різних українських угруповань, т. зв. центрів і представництв.

16. Українські політичні угруповання, що діють на чужині в своїх найзагальніших ідейно-програмових означеннях стоять на засадах УССД. Частина з них виявляє тенденції орієнтації на власні сили українського народу, але в деяких партіях позначилися в останньому році прояви переходу на позиції мінімалізму та політики інтервенції.

Конференція вважає за правильне, що ОУН за кордоном не ув'язується в партійну боротьбу з українськими політичними чинниками, які своєю практичною дією не відходять від принципу суверенності й соборности та не шкодять визвольній боротьбі українського народу, але вважає конечним протиставитися

всім намаганням ломити чи послаблювати ті принципи української політики.

17. ЗЧ ОУН стоять на позиціях свободи слова, сумління, політичних зборів, партій та організацій і противляться монопартійним тенденціям і претензіям т. зв. центрів і репрезентацій в українській політиці.

18. Суперництво українських політичних чинників перед зовнішніми силами за партнерство з ними є крайно шкідливе для престижу і добра української самостійницької політики, бо воно сприяє тенденціям політичного мінімалізму й капітулянтства. Існування спільного центру українських політичних сил на чужині, побудованого на засадах, які відстоювали ЗЧ ОУН, було б доцільне для ведення спільної дії і для недопущення суперництва перед чужинцями.

Принциповість і невідступність нашої політики від головних вимог визвольної справи є фактором, що стримує опортуністично наставлені українські політичні угруповання від капітулянтства.

19. Однією з важливих форм нашої дії є масові пропагандивні акції, загально-національного значення, вартість яких лежить не тільки в зовнішньо-пропагандивному ефекті, але також в політичній активізації широких мас під гра-

порами української національно-визвольної революції.

Виявлений у таких акціях політично-активний елемент є базою росту українського визвольного-революційного руху.

20. Виховні та суспільно-політичні організації, які стоять на наших ідейних позиціях, виконують важливу роботу тим, що виховують, організують і активізують українське громадянство в позитивному пляні визвольної акції, підтримують боротьбу на Рідних Землях та нашу закордонну акцію. ЗЧ ОУН підтримують і спричиняються до розбудови тих організацій. Їх значення є не лише в тому, що вони є наявною формою організованої самостійницької дії широких мас, але й фактором реальної сили, що зміцнює й доповнює політично-визвольну дію за кордоном.

21. Справі організування українського робітництва в українських професійних робітничих організаціях надаємо велике значення з уваги на те, що:

а) робітництво, організоване в українських профспілках не лише знаходить у них захист і оборону своїх соціальних і національних прав, але активізується до протидії і наступу проти комуністичної пропаганди в середовищах його праці;

б) кадри українських профспілко-

вих робітників у християнських профспілках, засвоюють такий досвід і методи профспілкової праці, який буде придатний в українській державі;

в) взаємини українських робітничих профспілок з немарксистськими профспілковими організаціями західних народів на засаді рівноправности видвгають українську справу в тих середовищах, є визначною допомогою в поглиблюванні української зовнішньо-політичної роботи та доказом, що вільне українське робітництво протиставиться московським і комуністичним впливам як на Україні так і на чужині;

г) в організаційній співпраці з професійними робітничими організаціями різних народів з-поза залізної заслони український профспілковий рух має можливість приміювати в своїй практиці ідеї АБН.

22. Особливу увагу мусять ЗЧ ОУН присвятити українській молоді, яка повинна стати пробоевою частиною як ОУН, так і української національної революції взагалі. Праця над молоддю є невідкладною потребою ще й тому, що на деяких теренах українській молоді загрожує денационалізація. Протидіючи їй, треба прикласти зусиль, щоб збільшити

ряди існуючих організацій молоді незорганізованим до цього часу юнацтвом.

Конференція доручає відновити Референтуру Юнацтва при Проводі ЗЧ ОУН, яка займеться організуванням і виховною працею націоналістичного юнацтва за кордоном, забезпечуючи таким чином природний приріст членства в рядах ОУН. Теренові Проводи зобов'язані присвятити справі юнацтва особливу увагу.

У виховній праці організаційного юнацтва належить узгляднювати діяльність юнацтва СУМ-у, Пласту і інших молодіжних організацій та дбати про відповідний ідейний вплив на них.

До юнацтва може належати молодь у віці від 15 до 18 року життя.

23. Доложити максимум зусиль для проведення широко розпльованого приднання нових кадрів із студентського середовища. Студійну політику вести під кутом майбутніх потреб української державности шляхом вибору здібнішої молоді і спрямування її на студії до таких ділянок науки, в яких не можуть вирости потрібні фахівці в сьгоднішніх умовах на Україні.

24. До відновленої на чужині Спілки Визволення України ЗЧ ОУН ставиться подібно як до СУМ-у, уважаючи її за організацію, що поставила собі за позитивну мету активізувати до праці для

визволення України в першу чергу досі політично неорганізованих громадян, які прихильно ставляться до крайової боротьби.

25. Конференція вважає доцільним, для скріплення військової підготовки змагати до об'єднання українських комбатантських організацій на чужині, а принаймні до спільних дій та ділової співпраці між ними.

26. Згідно з попередньою обов'язуючою настановою про доцільність існування в поодиноких країнах однієї централі українських суспільно-громадських організацій, IV. Конференція вважає доцільним надалі зберігати цю засаду та проставитися творенню дубльованих суспільно-громадських організацій і централей.

27. Конференція ЗЧ ОУН, розглянувши уклад відносин серед українського громадянства на чужині, визнає потрібним у дальшій праці Організації приділити окрему увагу проблемі давньої української еміграції в тому напрямі, щоб включити її міцніше в круг інтересів української самостійницької політики, і зокрема в фронт допомоги визвольній боротьбі українського народу і співпраці з нею в формах найбільш відповідних для умов даної країни.

III. ОРГАНІЗАЦІЙНО-ОПЕРАТИВНІ СПРАВИ

I.

28. ЗЧ ОУН — це нерозривна частина Організації, із всесторонніми завданнями, з такими ж обов'язками і з такою ж відповідальністю, які має ціла ОУН. ЗЧ ОУН не є спеціальною функційною одиницею, обмеженою лише до завдань зовнішньо-політичної, чи внутрішньо-еміграційної роботи.

Члени і клітини на закордонних територіях відповідають за долю української національно-визвольної революції спільно з кадрами ОУН на Українських Землях. Вони мають обов'язок бути співучасниками і співтворцями розвитку українського націоналістичного руху в усіх ділянках, давати свій всебічний вклад у продовжування і розгортання визвольної-революційної боротьби у Батьківщині, як у сучасному етапі, так і в майбутньому — діючи в повній єдності та в узгодженні з ОУН на Українських Землях.

29. Визнаючи концепцію незалежної визвольної боротьби власними силами, кладучи в основу визвольної політики боротьбу проти московсько-більшевицького імперіялізму в Україні та визнаючи примат цієї боротьби за революційно-визвольним рухом на Українських

Землях — не можна цілого її тягару залишати виключно на плечах кадрів на УЗ. Основним завданням Закордонних Частин ОУН є постійне і неупинне виконання всього, що для визвольної революції можна зробити і підготувати в заціллі, закордоном.

30. Підсилюваня визвольної-революційної боротьби на Українських Землях з боку ЗЧ ОУН стає щораз більше необхідним і відповідальним, в міру того, як довголітня революційна боротьба в Україні ведеться у щораз важчих умовах.

Тому існує конечність організування, виховування і школення на закордонних теренах резервних кадрів націоналістів-революціонерів, підготованих до революційної, протимосковської і протибольшевицької боротьби.

Жодна діяльність не може бути ведена коштом відкладання, чи занедбування тих головних завдань. Всі акції ЗЧ ОУН мають у першу чергу зміряти до посилення роботи по лінії визвольної протибольшевицької революції, створювання для неї пригожих умовин, припорювання потрібних сил і засобів.

31. На закордонних теренах важливим фронтом є теж боротьба з усякою большевицькою, комуністичною дією в українському середовищі, поборювання

всйких наступів московського імперіалізму на українському відтинку, проти дія кожному атакуванню самостійницьких змагань України, з чийого б то не було боку.

На таких фронтах закордоном, створюваних ворожими діями, Організація веде активну політичну боротьбу.

II.

IV-та Конференція схвалила напрямні і вказівки до плану діяльності ЗЧ ОУН такого змісту:

32. До першочергових завдань ЗЧ ОУН належить теж зовнішньо-політична робота, метою якої є здобути визнання і респектування чужими народами національно-політичних прав України і підтримку ними сучасної боротьби українського народу за побудову справедливого ладу на місці російської імперії.

33. Усі члени й клітини ОУН на закордонних теренах є обов'язані постійно пізнавати, засвоювати й доповнювати підставові знання, які дають Організації основне ідейно-політичне озброєння.

Сюди належать:

історія, ідеологія і програма українського націоналістичного, революційно-визвольного руху;

концепція, стратегія й тактика національної революції, форми й методи ре-

волюційної боротьби — ідеологічної, політичної, суспільно-економічної, пропагандивної, збройно-мілітарної;

історія, характер, пляни й методи дії московського загарбницького імперіалізму;

теорія й тактика комунізму;

большевицьке панування в Україні, цілі й методи большевицького поневолення в різних ділянках життя;

московсько-большевицькі дії, тактика й методи, спрямовані проти національно-визвольних сил закордоном;

всєбічні відомості з українознавства — край, народ, історія, визвольні змагання.

34. Внутрішню діяльність і політичну роботу Закордонних Частин ОУН необхідно постійно поновляти актуальним змістом, пов'язуючи її з розвитком і подіями, які відбуваються в Україні.

Тому клітини ОУН закордоном обов'язані збирати, вивчати і політично використовувати всякі відомості;

про загальне положення в Україні, як теж у ССРСР і в цілому підбольшевицькому світі;

про національно-визвольну боротьбу, всі її вияви й відгуки, про розвиток і вияви революційних, протимосковських і протикомуністичних настроїв в Україні і серед усіх народів поневолених большевизмом;

про ворога, — про пляни, політику й тактику большевиків у всіх ділянках і на різних теренах;

про форми й засоби його дії;

про його сили, їх розміщення, складники большевицького державного, партійного, поліційного, військового, господарського, розвідного апарату, його форми і прислужників;

про всі події, потягнення, прояви, які дають матеріял до пізнання ворога і викриття його плянів.

35. Закордонні Частини ОУН мають цілою своєю мережею пляново й систематично збирати відповідні інформаційні матеріяли, використовуючи доступні закордоном джерела.

Зокрема:

а) советське радіо — zorganizувати наслухування і записування авдицій большевицьких й інших радіостанцій, зокрема з України і про Україну;

б) систематичне збирання і читання доступних закордоном советських публікацій, книжок, журналів, преси, в українській, російській і в інших мовах;

в) чужинні публікації з ділянки советознавства;

г) обмін інформаційними матеріялами з союзниками з АВН й іншими.

36. До розробітки й використання зібраних матеріалів для політичної роботи і підготовки закордонних кадрів ОУН мусять бути призначені відповідні сили.

Опрацьовані відомості мусять кружляти в організаційній мережі, бути за-своєвані та використовувані всіма членами і клітинами.

37. Ідеологічно-програмові положення ОУН формуються в цілій Організації, в Україні і закордоном та вирішуються порядком загального схвалення. Творча ініціатива прислуговує однаково всім членам, незалежно від їх актуальної роботи і місця побуту. Тактичні міркування і прийоми не можуть мати впливу на зміст ідейно-програмових положень.

В справах актуальної тактики і форми революційної дії і пропаганди вирішне слово має ОУН на УЗ, що має провірну в краєвій дійсності і в непосредності боротьби.

38. Для підсилення теперішньої революційної боротьби в Україні Закордонні Частини ОУН мусять виконувати такі завдання:

- а) вдержувати і розбудовувати зв'язок з Організацією на УЗ;
- б) виховувати, школити й висилати в Україну організаторів і спеціаліс-

тів революційної дії, відповідно до потреб і вимог краю;

в) видавати періодичний політично-пропагандивний журнал призначений для Рідних Земель і відповідно до того редагований;

г) розпрацьовувати проблематику, потрібну для теперішньої революційної, протибольшевицької і протимосковської діяльності в різних ділянках. Залучити до тої праці теж сили з-поза Організації. Видавати відповідні праці наукового змісту та популярні, пропагандивні брошури. Нашу видавничу діяльність наставити щодо змісту та способу викладу передусім на потреби Батьківщини.

В центрі уваги ставити розкривання і спростовування московсько-большевицької брехні і фальшування;

г) підготовляти радіопропаганду, щодо змісту й оформлення;

д) організувати і передавати до Краю фінансову й матеріально-технічну допомогу.

39. Маючи на увазі розвиток націоналістичного руху і підготову до вирішнього етапу української національно-визвольної революції, ЗЧ ОУН ставлять собі такі завдання:

а) розпрацьовувати ідеологію і програму українського націоналізму;

б) розробляти стратегію і тактику національно-визвольної боротьби, зокрема проблеми: організації революції, революційної пропаганди, військово-повстанчої боротьби, організації господарства, комунікації, постачання, санітарної служби в переходовому періоді;

в) основна підготовка кадрів закордоном на організаторів і керівників революційної боротьби постійним пророблюванням в організаційних клітинах відповідних матеріалів і відомостей;

г) індивідуальна і гуртова підготовка спеціалістів з різних ділянок, зокрема військових, технічних і організаторів державного життя. Використовування до того студій з чужинецьких джерел, унапрямування студіюючої молоді;

г) призначати членам і клітинам Організації територіальні і ділянкові завдання на майбутнє в плані національно-визвольної революції, зобов'язуючи їх збирати і вивчати відповідні відомості по підготові до тих завдань та передавати опрацьовані матеріали до дальшого організаційного вжитку;

д) приєднувати до співпраці різних спеціалістів, науковців, військовиків, знавців різних теренів і ділянок;

е) розробляти плани для закордонних теренів щодо переходу кадрів ОУН на фронт визвольної боротьби в Україні, з угляденням різних можливостей у розвитку міжнародної ситуації;

е) створити референтуру планування роботи в перехідний період боротьби та в період відбудови держави і підготовки відповідних кадрів.

40. Здобуття УССД вимагає збройної боротьби цілого українського народу, тому військова підготовка займає важливе місце в плані діяльності ОУН.

Найближчі завдання військової референтури такі:

а) опрацювати мобілізаційний план у різних варіантах, углядаючи різні можливості розвитку політичного і мілітарного положення;

б) розробити до деталей стратегію і тактику всіх видів партизанських і повстанських дій, углядаючи при тому всю різnorodність допоміжних завдань, а в тому числі рейдів, зв'язків, саботажів і т. п.

в) вивчення стратегії, структури, тактики та озброєння советської та інших чужинних армій;

г) переводити всесторонню підготовку в таких напрямках:

1) військовий вишкіл, зокрема членів Організації з використанням усіх доступних можливостей у даних теренах, особливо в різних парамілітарних організаціях, існуючих у країнах осідку, військових курсів наочним та кореспонденційним способом;

2) подбати про можливість студій на вищих військових школах;

3) зорганізувати по змозі при військовій референтурі курси по підготовці штабових старшин та командирів повстанської армії;

4) у всіх вишколах особливу увагу звернути на стратегію і тактику ведення повстанської і партизанської боротьби, узгоджуючи при тому якнайширше досвід, здобутий дотеперішньою боротьбою на Українських Землях;

г) зайнятися опрацюванням військових підручників і матеріалів;

д) для скріплення військової підготовки змагати до координації дій комбатантських організацій;

е) виготовити плани вклучення в безпосередню українську визвольну боротьбу вояків совєтської армії та полонених українців.

41. Охорона Організації — це одна з найважливіших ділянок праці цілої ОУН, всіх її клітин і членів, а не тільки одно-

го її відділу, у революційно-визвольній боротьбі, як на Українських Землях, так і на закордонних теренах. Важливість і широкий засяг охорони Організації вимагають від усіх членів ЗЧ ОУН сторожкості і подання відповідним організаційним чинникам усіх спостережень під цим кутом.

42. IV. Конференція ЗЧ ОУН доручає Биховно-Вишкільній Референтурі посилити серед організаційних кадрів на всіх теренах свою працю, спираючись на биховно-вишкільні постанови I-шої Конференції ЗЧ ОУН (Ст. 32-33).

43. IV. Конференція ЗЧ ОУН, заслухавши та проаналізувавши фінансовий стан за звітний час, стверджує:

а) господарсько - фінансова діяльність ЗЧ-ОУН спиралась виключно на власних засобах і жертвенності членських кадрів і українського громадянства, що є доказом нашої живучості і незалежності;

б) координація і фінансове планування довело до зрівноваження бюджету ЗЧ ОУН і до зліквідування заборгувань із минулих років;

в) тягар фінансових потреб нерівномірно поносили поодинокі терени, хоч деякі з них мали для цього сприятливі умовини;

г) з уваги на те, що край вимагає негайної всебічної підтримки, а також з огляду на необхідність широкої визвольно-революційної праці на закордонному відтинкові, існує пекуча потреба збільшення фінансових засобів.

44. Виходячи з повищих стверджень, IV. Конференція ЗЧ ОУН вирішує:

а) всі члени, кандидати і організовані симпатики, що перебувають за кордоном, своєчасно сплачують установлену членську місячну вкладку, згідно з окремою інструкцією;

б) всі члени і кандидати, крім членської вкладки, є зобов'язані вплачувати місячне оподаткування від заробітної платні та особистих доходів, у висоті, як в окремій інструкції;

в) з доручення Проводу ЗЧ ОУН усі терени раз на рік переводять одноразову збірку на Визвольний Фонд, яку всеціло передають до головної каси;

г) установи і організації, які організують окремі збірки, що знаходять підтримку з нашого боку, повинні узгоджувати їх із Тереновими Проводами;

г) крім пляново-організованих грошових збірок, організаційні клітини повинні використовувати всі можли-

вості до переведення принагідних збірок на потреби визвольного руху та приєднувати прихильників нашого руху серед українських підприємців, які своїми жертвами допомагали б збільшити наші фінансові засоби;

д) під господарсько-фінансовим оглядом кожний терен має бути вповні самовистачальним. В тій цілі він використовує всі можливості розбудови власної фінансової бази, організуючи також і різні торговельно-продукційні підприємства, якщо є вигляди на їхню цілковиту рентабельність;

е) всі терени є зобов'язані перебрали контроль над нею, з метою досягнення якнайбільшого поширення цих видань серед українського і чужинецького громадянства, дбаючи про своєчасне розчислення перед видавництвами;

е) Теренові Проводи мають вплинути на представників і кольпортерів організаційних видань, щоб вони негайно розчислились із всіх заборговань перед видавництвами;

ж) Теренові Проводи повинні творити власні фонди окремого призначення та асигнувати відповідну суму до головної каси на залізний фонд, який мав би бути призначений на всякі непередбачені і наглі потреби;

з) необхідно перевести гієрархізацію видатків, у пов'язанні з важливістю завдань, ставлячи на першому місці вимоги Краю, посилення праці на зовнішньо-політичному відтинкові та підготовку кадрів, необхідних для здобуття і закріплення Української Самостійної Соборної Держави.

45. Конференція відмічає такі організаційні прийоми для усправнення праці:

а) Провід ЗЧ ОУН займається найважливішими справами діяльності Закардонних Частин ОУН, зокрема проблематикою революції, концепційними і політичними питаннями.

Ведення другорядних справ належить до нижчих організаційних клітин;

б) найкращі сили в Організації ангажуються в першу чергу до таких завдань, які стоять на першому плані нашої роботи.

З огляду на територіяльне розпорощення організаційних кадрів, треба знайти відповідну методу організування творчої праці силами, розміщеними на різних теренах;

в) для улегшення оперативних дій Теренових Проводів та розплянування їх роботи на довший час, відповідно до місцевих потреб, за ними залишається право самостійної ініція-

тиви і дії на своїх теренах у рямцях загальних напрямних Проводу ЗЧ ОУН;

г) праця референтур особливого характеру, що з причин специфічних завдань не можуть бути контрольовані цілим Проводом ЗЧ ОУН, повинна бути контрольована призначеними до цього членами Проводу.

III.

46. У полагоджуванні конфлікту із ЗП УТВР Провід ЗЧ ОУН поступав згідно з інтенціями проектів Проводу ОУН на Українських Землях та дотримувався постанов III-ої Конференції ЗЧ ОУН.

47. Виконуючи Постанови III-ої Конференції ЗЧ ОУН, Провід ЗЧ ОУН передав справу конфлікту з т. зв. опозицією і ЗП УТВР до зобов'язуючого обидві сторони вирішення Проводом ОУН на Українських Землях. Конференція стверджує, що ЗЧ ОУН досі не одержали рішення Проводу ОУН на Українських Землях в цій справі.

48. Конференція вважає, що поступування деяких членів т. зв. опозиції були суперечні засадам Організації та приносили шкоду українському визвольному рухові.

49. Стверджуючи потребу позитивного полагодження конфлікту між ЗЧ ОУН і

ЗП УГВР, Конференція уповноважує Провід ЗЧ ОУН продовжати переговори і закликає докласти всіх старань для наладнання конфлікту, керуючись добром і потребами цілоти українського визвольного руху.

50. Переговори із ЗП УГВР у справі ліквідації конфлікту має вести Провід ЗЧ ОУН або визначена ним делегація. Конференція зобов'язує всіх членів Організації не говорити з членами т. зв. опозиції в справах конфлікту без організаційних на те уповноважень.

ДРУГА ЧАСТИНА

Міжнародне положення і українська справа

МІЖНАРОДНЄ ПОЛОЖЕННЯ І УКРАЇНСЬКА СПРАВА

(Ствердження й оцінка)

Якщо істота політичного поступу людства, а у тому, щоб щораз більша кількість людей і народів користалися благами волі, то останнє десятиліття належить до найбільш реакційних світової історії.

Російська тиранія поневолила численні нові, ще недавно вільні нації, використовуючи неправильну політику західніх потуг, яка це уможливила, замість допомогти уярмленим Москвою народам.

На сьогодні можна поділити світ, як ніколи досі в історії, на дві частини: на поневолені і на загрожені рабством нації і людей. Уже більше як 1/3 всього людства знаходиться під владою тиранії.

В обличчі цього, проблема поневолених націй, — виросла до найважливішої з усіх світових проблем.

Два протиставні процеси. На тлі ривалізації великодержав скріпився в некомуністичному світі процес усамостійнення залежних націй і перехід їх в

стан державної незалежності. Впарі з процесом еманципації народів в некомуністичній частині світу йде протилежний процес закріпачення все нових націй у большевицькій сфері панування. Безупинна визвольна боротьба проти неволі десятків народів, підбитих московським імперіялізмом і комунізмом — це наймаркатніша риса останнього десятиліття світової історії.

Західні великодержави поступаються національно-визвольним змаганням досі залежних від них націй Азії і Африки і таким чином посередньо рахуються з першорядною вагою НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНОЇ ІДЕЇ у світових взаєминах сьогоднішньої доби.

В обличчі цих наявних фактів є протиріччям в собі те, що західні великодержави недоцінюють багато сильніші і більш далекосяжні у своїх наслідках національно-визвольні процеси старих висококультурних державних націй внутрі большевицької сфери панування. Ця обставина є головною причиною сучасної світової кризи й відсутності страху Москви перед вільним світом.

Два бігуни і протилежні інтереси. Зосередження у США і ССРС найбільших господарських, мілітарних і політичних факторів сили, закріпило двоподіл світу. Герметична ізоляція 3/4 мільярда людей і багатства їх землі від вільного сві-

ту і перетворення їх людського й економічного потенціалу в страшну нищівну воєнну машину з найбільш деструктивною ідеєю має метою, спричинивши кризове становище, збройно виліминувати західній бльок, зокрема США, як світового конкурента Москви, й, завоювавши весь світ, створити світовий Союз Советських Соціалістичних Республік — сдину універсальну імперію з панівним становищем російського народу, що було й останеться незмінною метою большевизму.

В советському бльоці наставлені ворожо проти західнього бльоку, стоять, тільки москалі, а численні мільйонові маси поневоленних ними народів можуть стати союзниками Заходу за означених передумов. Отже й у тому відношенні ключовою справою є поневолені большевизмом нації, з визволенням яких впаде й сила московської імперії.

Найбільш різку й послідовну проти-большевицьку політику ведуть в останньому часі США, що об'єктивно здержують дальшу загрозу большевизації світу. Але сучасна американська єдинонеділимська концепція, що суперечить визволенню поневоленних націй від Росії, наносить шкоду протибольшевицьким національним силам в ССРС і утруднює повалення російського імперіялізму, як постійної загрози для миру.

На половині шляху. Неспідтримування з боку США ідеї відділення від Москви України та інших націй і їх національно-державної незалежності, при рівночасному сприянню самостійницьким процесам в некомуністичному світі, йде в плані політики двоподілу світу. Виходить, що є намагання США зорієнтувати на себе ще залежні нації в некомуністичному світі, та залишити большевицьку імперію як другу світову потугу.

Концепція збереження комуністичних режимів у сателітних країнах, коли б звідти були усунуті фактори московської сили, тобто, коли б Москва погодилася на своєрідний тітоїзм, і різнозначна гра довкола Німеччини зміряє до тимчасового порозуміння на базі двоподілу світу.

Тенденція американської політики зберегти ослаблену московську імперію в кордонах з-перед 1939 р., протиставна здійсненню національно-державної незалежності поневолених в ССРСР націй, є фальшивою ставкою на росіян, як на головну протикомуністичну силу в ССРСР, як теж є пов'язана з одною, помилковою концепцією економічної політики США на цьому просторі.

Метода т. зв. будови демократії знизу в східньому просторі під американським наглядом ішла б у тому плані.

Національні держави творять кращі підвалини для господарських взаємин поміж народами й ефективніші обосторонні результати, як залежні країни.

Шкідлива концепція світової рівноваги на базі триподілу. Намагання Великої Британії забезпечити собі і Західній Європі незалежну посередню роллю поміж двома кольосами шляхом компромісу з ССРСР коштом поневолених большевизмом націй, мало б наслідки мюнхенського пакту, бо большевизм не прагне миру, але світового панування. Всяке відсування конфлікту сприяє тільки большевизмові, бо допомагає йому розправлятися з процесом національних революцій та постійно скріпляти свій военний потенціал. Усякий дво-чи триподіл світу дає большевизмові об'єктивні дані для підприємної і розкладової роботи у західних державах, захитуючи водночас довір'я поневолених націй до Заходу. Окрема, підметна роля Великої Британії і західньої Європи в розгрі між Заходом і ССРСР та в будучому укладі сил була б забезпечена їхньою політичною підтримкою національно-визвольних змагань поневолених Московою народів, всупереч сучасній американській єдинонеділимській політичній концепції.

Сила і слабкість Москви. 1. У добі, коли ідеї волі нації і людини досягають найвищого піднесення, не можна інакше

поневолювати нації, як тільки шляхом задурманювання одиниць облудною теорією і закріпаченням тоталітарною практикою: суцільною колективізацією і советизацією та всебічним уярмленням людини.

а) большевицька соціально-економічна система є в першій мірі формою національного поневолення і нечуваного досі економічного гніту й визиску народів і людини. Оборону колгоспного ладу й інших форм теперішньої системи большевицького панування деякими західними колами треба розцінювати, як намагання зберегти випробовану форму експлуатації у звільнених від большевизму країнах. Нацизм, хоч і був протимарксистським рухом, не руйнував до ґрунту колгоспної комуністичної системи, щоб теж через неї, закріпачуючи одиницю, поневолювати нації;

б) ідеї большевизму не мають атракційної сили, тому большевики свій російський імперіалізм прислонюють для залежних народів Азії і Африки гаслами боротьби за національне визволення і проти нужди. Це свідчить про провал комуністично-інтернаціоналістичних і російських «месіянстичних» ідей;

в) пробуджена національна свідомість та незламно зростаючий гін до

самовияву і самоутвердження націй видвигає фактори нових сил на світову арену. Західні суспільства — в умовах скептицизму, релятивізму вартостей і безвір'я — не знаходять ідейної созвучності з цими новими стремліннями. Тому у переборюванні большевицької пропагандивної тактики, що підшивається під ці процеси й ідеали, Захід не має змоги бути в ідейному наступі;

г) агресія Москви на вільний світ відбувається шляхом громадянських воєн і зовнішнього збройного нападу. Партизанська воєнна концепція стала домінуючою в большевицькій стратегії в Азії. Ідейно-політичний наступ, моральний розклад, внутрішня диверсія, скріплювання внутрі- національних антагонізмів, соціальний хаос, збройні зударі і переферійні війни — це складові елементи третьої світової війни, яку розпочинає большевизм. Хвилеве припинення тієї чи іншої переферійної війни не міняє основної настанови большевизму завоювати вільний світ, що є зумовлена самою природою большевизму і російського імперіалізму.

хів большевизм зовсім не приховує.

2. XIX З'їзд КПСС намітив чітко напрямні на ближчий період для Москви і світового комунізму. Своїх плянів і шля-

а) Підтверджуючи зрадливу сугес-
тію про можливість мирного співжит-
тя країн «капіталізму й комунізму»,
приймаючи фальшиву й підступну
тезу Сталіна про більші супереч-
ності і можливості конфлікту у
західньому блокові, ніж поміж боль-
шевізмом і Заходом — XIX. З'їзд
КПСС розпочав посилену акцію роз-
сіднування єдиного фронту вільного
світу. Ця акція ведеться з одного бо-
ку в лоні вільного світу, з другого —
у формі порізнення поневолених
Москвою націй із Заходом та мобілі-
зації колірових народів проти Заходу;

б) Москва незмінно притримується
тези Леніна у своїй стратегії завою-
вання світу: один крок назад, два
вперед. Її стосовано після періоду во-
єнного комунізму, з нагоди блокади
Берліну і т. п. та в означеному розмі-
рі потворюється її в актуальній си-
туації світових завогнень;

в) не зважаючи на ті чи інші пе-
реходові перемир'я, Москва не поки-
не, згідно вказівок Леніна і московсь-
ких царів, прямувати шляхом підко-
рення Азії на повне поневолення Ев-
ропи і всього світу.

3. а) Національно-визвольні револю-
ційні рухи України і інших численних
націй розсаджують з середини ССРС,
чого не можуть приховати і самі боль-

шевики, зосередивши на XIX З'їзді
КПСС головну увагу на «дружбу на-
родів — силу ССРС». Тому закордон-
на політика ССРС є в першу чергу
залежна від внутрішніх тисків поне-
волених націй, а не є тільки функці-
єю тієї чи іншої міжнародної консте-
ляції. Зовнішньо-політичні маневри
большевиків і всі їх можливі уступки
є диктовані зокрема національно-виз-
вольними революційними процесами
і можливим позитивним відношенням
до них західніх потуг.

Московська імперія осталася й на-
далі кольосом на глиняних ногах. Її
сила лежить у слабості Заходу і не-
правильній його поставі до національ-
но-визвольних змагань підмосковсь-
ких народів. Москва свідомо, що її
слабістю є проблема поневолених нею
народів і можливість їх співпраці як
рівнорядних контрагентів з вільним
світом. Завдання свободолюбного люд-
ства є не звільняти її від цього стра-
ху, а скріпляти його;

б) Большевицький режим ані росій-
ська імперія не можуть ніколи де-
мократизуватися, бо це тотожне з їх
розвалом. Російська імперія і демо-
кратія — це два несполучні поняття.
«Російська імперія — за словами Віт-
те — може бути втримана лише дес-
потією»;

в) Конфлікт поміж росіянами і поневоленими ССРСР народами загострений сьогодні до небувалого досі ступеня. Опорою большевицького панування є російський народ, на який спирається політика Кремля, а збаламучені елементи з поневолених Москвою народів, побачивши в народо- і чоловіковбивстві суть комуністичної практики й російського поневолення, відчахнулися від комунізму. Політика Кремля виявляє себе не лише присуті, але й по-формі російською, імперіялістичною. Всеохоплюючий русифікаційний курс, гльорифікація всього російського, поворот до звеличчвання царського минулого, як рідного російському народові має теж мобілізувати всіх росіян на захист імперії. Найвнє протиставлення росіян і нечисленних запроданців багатомільйоновим масам неросіян створює кризову ситуацію в ССРСР і в сателітних країнах у кожному відношенні — політичному, господарському, військовому та унаглядное провал інтернаціоналістичних кличів большевизму.

Тактична розгра Кремля. Смерть Сталіна дала вже давно актуальну нагоду знайти нового жертівного козла за злочини большевизму на внутрішньому й зовнішньому форумі.

а) Кремль прагне передишки для опанування внутрішньої ситуації. Переводячи чистки під претекстом направлення кривд і складаючи посередньо відповідальність на Сталіна за минуле, большевики роблять деякі зміни, щоб м. ін. вилонювати при цій нагоді все наново непокірні елементи, які згодом стануть предметом знищення, та створювати для Заходу політичні ілюзії;

б) большевицька Москва намагається паралізувати скріплені національно-визвольні процеси «мировим» заграванням, у висліді якого західні великодержави, своєю заявою готовости гарантувати статус кво, відсахаються від визвольної політики по відношенні до поневолених Москвою народів. Це використовує широко советська пропаганда для демобілізації підсоветських народів не лише з метою переконувати їх про свое позірне миролюбство, але щоб розвіяти їх сподівання на допомогу у визволенню;

в) мирове загравання Кремля має насторожити проти Заходу поневолені Москвою народи, показуючи, що вони є для нього предметом звичайного торгу та роз'єднати західній світ, використовуючи суперечності інтересів поміж західніми великодержавами, щоб прихилити їх частину на свій

бік і внеможливити озброєння переможених у останній війні протибольшевицько-наставлених націй (Німеччини, Японії);

г) всякі сповідні поступки Кремля в сателітних країнах, роблені під тиском спротиву населення, мають водночас неутралізувати різні західні країни, скріпляти сили дефетизму та недопускати до озброєння Німеччини і до здійснення західнього оборонного союзу;

г) загравання з Туреччиною і Японією мають ту саму мету — ширити дезорієнтацію, зменшувати темпо організації оборони, розціплювати фронти, щоб у пригожий момент, напасти на розсварений і безборонний, ще вільний світ і, ліквідуючи по-черзі своїх противників, поневолити його;

д) не можна виключати теж такої можливості, що мирове загравання Кремля має метою заскочити Захід близьким воєнним нападом, наперед здемобілізувавши його й ізолювавши різні країни.

Корейська війна. 1. Москва йде на перемир'я в Кореї:

а) щоб припинити хвилево цей збройний конфлікт, який у поневолених народів створює почуття нестабільності відносин поміж США і СРСР та мо-

рально скріплює їх осамітнену боротьбу надіями, що з цього конфлікту розгорнеться остаточна збройна розправа вільного світу з большевизмом;

б) завішення зброї на базі статус кво анте, при прямому заангажуванні потенціалу світової потуги США і ООН формально проти північної Кореї, недодержання проклямованої цілі визвольної війни, тобто об'єднаної самостійної Кореї і нарешті принижуючі по відношенні до полонених умови, торгування сирівцями деяких країн Заходу з червоним Китаєм тощо, знецінюють серед азійських націй авторитет західнього світу.

Спротив вільної Кореї проти перемир'я — це вияв безкомпромісових антибольшевицьких сил в Азії;

2. периферійні війни лежать в інтересі Москви, з огляду на те, що Москва веде їх чужими руками без власних втрат. Через те вона має користь, коли західні держави мусять воювати власними силами. Розрахунок США на побороювання большевицького імперіялізму в Азії азійськими національними силами, при недостатній їх підтримці і при невідповідній політиці Заходу є невластивий, бо російський комунізм, підшиваючись під оборонця національ-

них прагнень азійських народів, має кращі позиції. Остаточна розправа з Москвою мусить бути переведена на її етнографічній території з її власними силами, якщо світ пратне звільнитись від постійного тиску і страху перед агресією та запевнити собі тривкий мир.

Зріст комуністичної загрози в західніх суспільствах

а) Саме економічне оздоровлення, при матеріальній допомозі США, не дає бажаного успіху, бо комунізм є не лише соціально-економічним, але передусім ідеологічним і політичним рухом. Найважливішою передумовою організації успішного спротиву большевицькій агресії є духове відродження, що є більш потрібне Заходові, ніж господарська розбудова. Без духового відродження ці країни стануть легше жертвою большевицької агресії, а уділена їм матеріальна допомога США посередньо скріпить большевицький військовий потенціал;

б) розкладаючи Захід при помочі компартії і п'ятих колон і дістаючи через них його воєнні таємниці та рівночасно ізолюючися від вільного світа, при неймовірно низькій життєвій стопі своїх громадян, СССР скрін-

лює до небувалих меж своє озброєння;

в) намагання західніх кругів за допомогою одної з відмін комунізму — тітоїзму, як нібито протиставною ідеєю, поборювати в ідейній площині большевизм за залізною заслоною, свідчить про брак у них правильної оцінки фактичного стану і політично-рушійних сил на тому просторі;

г) заплямовування націоналізму, усадок патріотизму та зматеріялізування життя, витворили пустку в частині західніх суспільств, яку використовує облудна комуністична доктрина.

Тотальна війна. Москва готує тотальну війну, тому війна проти неї мусить бути не лише господарська і мілітарно-збройна, але також ідеологічна та політична.

а) Протиставлення большевизмові ідеї нації і соціальної справедливості, воєнничача, протикомуністична постава Церкви, усування національної й соціальної кривди та здійснювання християнських засад у практиці соціального й національного життя — може творити найуспішнішу ідейну зброю Заходу проти комунізму.

б) Майбутня московська агресивна війна вимагатиме координації політичних і мілітарних дій Заходу з

визвольними рухами України і інших поневолених націй. Ця координація є можлива лише за умов визнання вільним світом ідеї Української Самостійної Соборної Держави і розвалу російської імперії на національні держави, респектування суверенності української національної політики та революційно-визвольної боротьби.

Ідейна концепція політично-психологічної війни Заходу на нашому фронті дії мусить бути співзвучна з русійними ідеями української революції і революцій інших народів, бо інакше створиться роз'єднаність антибольшевицького фронту. Коли націоналізм організує і мобілізує безкомпромісових борців і найширші круги народу проти большевизму, то ставка на тітоїзм — це розрахунок на ненависних народіві попутчиків режиму;

в) найменше прихильників має комунізм в Україні і серед інших поневолених в СРСР народів. Західній світ може мати за союзників цілі народи. Найболючішим ударом для СРСР було б розсаджування його з середини шляхом підтримки Заходом національно-визвольних рухів України і інших народів. Зрозуміння Заходом духових і ідейно-політичних вартостей визвольної боротьби Укра-

їни й інших поневолених Москвою народів спричиниться більше до скріплення віри Заходу, ніж мобілізація матеріяльними засобами тих сил, що нездатні воювати проти большевизму;

г) усвідомлення факту, що Україна і інші поневолені Москвою народи можуть бути союзниками Заходу в війні проти СРСР, вимагає, щоб у майбутній розгрі їх території були трактовані як терени союзників. Політична концепція розвалу російської імперії повинна визначувати мілітарну;

г) національні революційні процеси стримували досі СРСР від прямого збройного нападу на Захід. Передешка, що її дає Захід Москві, потрібна їй для закріплення панування в завоєйованих країнах і повнішої підготовки до війни.

Власні сили — єдина запорука успіху. Україна і інші поневолені або безпосередньо загрожені большевизмом нації Європи і Азії мусять поклатися передусім на власні сили, і на власну боротьбу, коли хочуть добитися своїх справдливих цілей та не проливати даремно крові.

а) справа суверенності і соборности тих народів, які втратили її у висліді уступок великодержав для ненаситного большевизму, не є боронена ними

великодержавами, згідно з національними інтересами даного народу, але розв'язується з точки зору їх власних кон'юнктурних інтересів:

б) визволення поневолених і оборона безпосередньо загрожених більшевизмом націй Європи й Азії диктує безкомпромісовість їх боротьби проти більшевизму.

Хоч дані народи не об'єднані в якийсь блок чи воєнний альянс, але напрямок їх боротьби, що відкидає всяку згадку з більшевизмом, відрізняє їх від такого західного блоку, що готовий шукати компромісу на базі дво-чи три-поділу світу. У тому пляні ці антибільшевицькі нації творять об'єктивно **окремий** чинник на світовій шахівниці;

в) ці нації мають своїх союзників серед непримиренних антибільшевицьких кіл кожної вільної нації, які визнають ідею національної визволення, згл., незалежності антибільшевицьких націй.

Українська визвольно-революційна боротьба і відновлення Української Суверенної Соборної Держави — записка тривалого миру у світі.

а) Відновлення УССД внесе основні зміни в міжнародний уклад світу, бо з її заіснуванням паде московська імперія. З цього погляду підтримка ук-

раїнської визвольної революційної боротьби, що є пов'язана з аналогічними процесами в усьому підбільшевицькому світі, мала б далекосяжне значення.

Українська визвольна боротьба і система українських визвольних ідей стали дороговказом, на який орієнтуються незалежницькі сили підросійського світу. Рішення західного світу підтримати щиро і до кінця ідею УССД творило б зворотну подію в історії, бо зведення російської держави до її етнографічних меж створило б таку міжнародну констеляцію, яка була б гарантією тривалого миру.

У 1917 р. московська імперія належала до переможців, але була з середини розсаджена українською та іншими національними революціями. Висновки, які повинні з цього витягати західні потуги по відношенню до питомої ваги національної ідеї і визвольної боротьби у сучасній антиросійській війні, є очевидні.

б) враховуючи українську визвольну боротьбу, як чинник діючий за всяких умов, політика США намагається коштом українців і інших поневолених народів здобути симпатії росіян. Незмінність антибільшевицького напрямку української революційної боротьби не означає її орієнтації на

західні великодержави при негуванні ними її цілей, але означає розгортання боротьби за її власними плянами. Теперішня проросійська постава деяких західніх кіл, унаявлювана в психологічній війні, захитусе довір'я України.

Зміна політики і пов'язаної з нею стратегії **щойно** в кризовій ситуації війни дуже важка і ледве чи зможе направити заповідяні шкоди. Залишування національно-визвольної проти-большевицької боротьби без політичної і практичної допомоги Заходу послаблює загальний антибольшевицький потенціал. Вислід оборони перед загарбницькою агресією Росії заторкає життєві інтереси всіх народів, бо тут йдеться про інтегральність свободи.

в) нехтуючи цілі української визвольної революційної боротьби і підтримуючи концепцію єдиноділімої російської імперії, з іншим режимом, проросійські американські кола намагаються накинати цю концепцію українським політичним силам. Центрального значення української революційної боротьби в проти-большевицькому фронті теперішня політика західніх великодержав належно недоцінює.

Послідовна і всебічна підтримка Заходом національно-визвольних змагань в середині ССРСР унеможливила б світову руїну, але західній світ не сміє трактувати еventуальної підтримки визвольної боротьби як тиск для замирення і для загравання з большевизмом.

г) політичною помилкою Заходу є шукати злагоди з большевизмом в умовах внутрішньої кризи, яку переживає тепер ССРСР, а яка є зумовлена революційним тиском з середини і ривалізацією претендентів на місце Сталіна. Тепер повинно прийти **не перемир'я**, а рішучий удар по ССРСР, щоб унеможливити завтрішній напад Росії на ще вільний світ.